

LĪGAVA

UDK 821.111(73)-3

He338

Izdevniecība *Prometejs*

Ali Hazelwood

BRIDE

Copyright © 2024 by Ali Hazelwood

All rights reserved

Translation copyright © 2024

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis. Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība *Prometejs*

SIA Prometejs AB, Tīla ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Maija Olšteina*

Redaktore *Kristīne Zute*

Korektore *Austra Pudāne*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*, 2025

ISBN 978-9934-553-89-9

Grāmata iespiesta SIA Jelgavas tipogrāfija

PROLOGS

Šīs laulības būs problēma.

Viņa būs problēma.

Karš starp mums — vampīriem un vilkačiem — sākās pirms vairākiem gadsimtiem ar brutālas vardarbības vilni, kulminēja daudzkrāsainu asiņu krācēs un beidzās ar smilkstiem un lauku torti dienā, kad pirmoreiz satiku savu vīru.

Tā nu sagadījās, ka tai pašā dienā mēs precējāmies.

Nav gluži sapņu kāzas — bet es arī neesmu sapņotāja. Tumšajā bērnībā laulības apcerēju tikai vienreiz. Pēc dažiem pārāk bargiem sodiem un neveiksmīga slepkavības mēģinājuma mēs ar Serēnu kalām lielās bēgšanas plānu. Tajā ietilpa diversijas ar pirotehniku, matemātikas skolotāja mašīnas zādzība un mūsu aprūpētājiem veltīti rupji žesti atpakaļskata spogulī.

“Mēs pietāsim dzīvnieku patversmē un paņemsim pluskainu suni. Es dzeršu kaut ko aukstu, tu — asinis. Uz visiem laikiem pazudīsim cilvēku teritorijā.”

“Mani laidīs iekšā, ja es neesmu cilvēks?” jautāju, lai gan šis trūkums plānā, salīdzinot ar citiem, bija sīkums. Mums abām bija vienpadsmit gadu. Neviena nemācēja braukt. Starpsugu miera stāvoklis dienvidrietumu reģionā burtiski bija atkarīgs no tā, ka es sēžu biksēs un nekustos.

“Es par tevi galvošu.”

“Ar to pietiks?”

“Es tevi apprecēšu! Viņi ticēs, ka tu esi cilvēks — mana sieva!”

Tīri neko bildinājums. Svinīgi pamāju. “Es piekrītu.”

Tas bija pirms četrpadsmit gadiem, un Serēna mani tā arī neapprecēja. Patiesībā viņa jau sen ir prom. Es šeit esmu viena ar kaudzi dārgu kāzu piemiņas dāvanu viesiem, kuras, cerams, tiem aizmālēs acis, un viņi nepamanīs neeksistējošo mīlestību, ģenētiskās saderības iztrūkumu vai faktu, ka ar līgavaini vispār neesam pazīstami.

Es pat biju centusies norunāt tikšanos. *Saviem* ļaudīm pateicu, lai ierosina *viņējiem*, ka nedēļu pirms ceremonijas mēs varētu aiziet pusdienās. Padzert kafiju iepriekšējā dienā. Pliku ūdeni ceremonijas rītā. Jebko, lai izvairītos no formālas un stīvas pirmās tikšanās ceremonijas vadītāja priekšā. Mana prasība nonāca vampīru domē, un saņēmu domnieka palīga zvanu. Viņam izdevās pieklājīgā tonī darīt man zināmu, ka esmu galīgi kukū. “Viņš ir vilkacis. Ļoti spēcīgs un bīstams vilkacis. Drošības garantija šādai tikšanās reizei būtu —”

“Es precēšos ar šo *bīstamo* vilkaci,” bez emocijām atbildēju. Otrā galā klirīgi nokremšļojās.

“Viņš ir alfa, Lārkas jaunkundz. Pārāk aizņemts, lai satiktos.”

“Aizņemts ar...?”

“Ar baru, Lārkas jaunkundz.”

Iedomājos viņu kā ganu, kas bar savu baru, un paraustīju plecus.

Pagājušas desmit dienas, un es vēl neesmu satikusi līgavaini. Tā vietā esmu kļuvusi par *projektu*, kuram nepieciešama starpdisciplināras komandas nedalīta uzmanība, lai izskatītos pēc precama objekta. Manikīre manus nagus novīlē rozīgi ovālus. Kosmetoloģe ieplaukā vaigus ar daili. Frizieris maģiski noslēpj spicās ausis zem tumšblondu bižu tīkla, un vizāžists uz manas sejas uzzīmē citu — interesantu, izsmalcinātu, ar izcilniem vaigu kauliem.

“Tā ir māksla,” novelku, apskatīdama kontūras spoguļi. “Tev vajadzētu būt Gugenheima biedram.”

“Es zinu. Un es vēl neesmu pabeidzis,” viņš norāj mani. Tad iemērc ikšķi tumši zaļā masā un novelk to pār manu delnu iekšpusēm, abām kakla pusēm, skaustu.

“Kas tas?”

“Tikai drusku krāsas.”

“Kāpēc?”

Viņš nosprauslojas. “Pieklauvēju pie dažām durvīm un noskaidroju vilkaču paražas. Tavam vīram patiks.” Vizāžists aizvirpuļo prom un atstāj mani vienu ar pieciem divainiem krāsojumiem un uzzīmētiem kauliem iepriekš neredzētās vietās. Iespraucos viendaļīgā līgavas tērpā, kuru stiliste izmisīgi lūdza nesaukt par kombinezonu. Tad ierodas mans dvīņubrālis.

“Tu izskaties satriecoši,” Ouens sausi, aizdomīgi nosaka, piemiegams acis, it kā es būtu viltota banknote.

“Komandas darbs.”

Viņš pamāj, lai sekoju. “Ceru, ka tevi pie viena arī savakcinēja pret trakumsērgu.”

Ceremonijai būtu jābūt miera simbolam. Tāpēc mans tēvs, aizkustinoši izrādīdams uzticību, pieprasīja bruņotu vampīru apsardzi. Vilkači nepiekrita. Abas puses nedēļām ilgi risināja sarunas, līdz viss gandrīz izjuka, un beigu beigās vienojās par kompromisu, kas vienlīdz riebās visiem: kāzām nolīgt cilvēkus.

Atmosfēra dažviet mēdz būt saspringta, bet šīs situācijas priekšā viss pārējais nobāl. Trīs sugas, pieci gadsimti konflikta, viens pasākums, nulle labticības. Melnie uzvalki, kas pavada Ouenu un mani, šķietami strīdas ar sevi par to, vai mūs aizsargāt vai nogalināt, lai viss ātrāk beidzas. Viņi iekštelpās valkā saulesbrilles un piedurknēs murmina izklaidējoši muļķīgi kodētu informāciju. *Sikspārnis lido uz ceremoniju zāli. Atkārtoju, mums ir Sikspārnis.*

Līgavainis, protams, ir *Vilks*.

“Kā tev šķiet, kad tavs vīrs mēģinās tevi nogalināt?” Ouens nepiepiesti vaicā, raudzīdamies uz priekšu. “Rīt? Nākamnedēļ?”

“Kas zina.”

“Noteikti tuvākā mēneša laikā.”

“Noteikti.”

“Nez, vai vilkači tavu liķi apraks vai, nu, apēdis.”

“Nez.”

“Bet, ja tev gribas drusciņ vēl padzīvot, pamet kociņu, kad viņš tev ķeras pie rīkles. Esmu dzirdējis, ka viņiem patīk nest —”

Spēji apstājos. Apsargi samurminās.

“Ouen,” saku, pagrieždamās pret brāli.

“Jā, Mizerij?” Viņa skatiens sastopas ar manu. Pēkšņi nokrīt laiskā satīras komiķa maska, viņš vairs nav mana tēva sekla mantinieks, bet brālis, kurš ielīda pie manis gultā, ja man bija murgi, kurš zvērēja mani sargāt no cilvēku ļaunuma un vilkaču asinskāres.

Ir pagājis ilgs laiks.

“Tu zini, kas notika pēdējoreiz, kad vampīri un vilkači kaut ko tādu mēģināja,” viņš teic mēlē.

Protams, es zinu. Katrā mācību grāmatā dažādās interpretācijās aprakstīta Asterdiena. Diena, kad mūsu violetās un vilkaču zaļās asinis saplūda tik košas un skaistas kā ziedi, kuru vārdā nosaukts slaktiņš. *“Kurš, ellē, stātos politiskā laulībā pēc TĀ?”*

“Laikam jau es.”

“Tu dzīvosi starp vilkačiem. Viena.”

“Jā. Tā darbojas ķīlnieku apmaiņas princips.” Melnie uzvalki nemierīgi ieskatās rokas pulksteņos. *“Mums jāiet —”*

“Viena. Nokaušanai.” Ouens sakož zobus. Tas galīgi nepiestāv viņa ierastajam bezrūpīgajam tēlam. Saviebjos.

“Kopš kura laika tev rūp?”

“Kāpēc tu to dari?”

“Jo alianse ar vilkačiem ir nepieciešama, lai izdzīvotu —”

“Tie ir tēva vārdi. Ne tāpēc tu piekriti to darīt.”

Ne tāpēc, bet es netaisos to atzīt. *“Varbūt tu par zemu novērtē tēva ietekmi.”*

Viņa balss pāriet čukstā. *“Nedari to. Tas ir nāves spriedums. Saki, ka pārdomāji. Dod man sešas nedēļas.”*

“Kas pēc sešām nedēļām būs mainījies?”

Viņš vilcinās. *“Mēnesi. Es —”*

“Vai kaut kas nav kārtībā?” Abi salecamies no tēva asā toņa. Uz mirkli atkal esam bērni, kurus rāj par to, ka eksistējam. Kā vienmēr, Ouens atgūstas pirmais.

“Nā.” Uzplaukst tukšais smaids. “Tikai devu Mizerijai pāris padomu.”

Tēvs izlaužas caur apsargiem un mierīgi ieliek manu roku sev elkonī, it kā nebūtu pagājuši desmit gadi kopš mūsu pēdējā fiziskā kontakta. Piespiežu sevi nesarautes. “Esi gatava, Mizerij?”

Pieliecu galvu. Nopētu viņa stingro seju. Tīri aiz ziņkārības pajautāju: “Vai tam ir nozīme?”

Gan jau nav, jo atbilde neseko. Sejā nekam neatspoguļojoties, Ouens noraugās mums pakaļ, tad izsaucas: “*Ceru, ka tev līdzī ir drēbju rullītis. Viņi metot spalvu.*”

Viens no apsargiem mūs apstādina pie dubultdurvīm, kas ved uz pagalmu. “Domniek Lārk, Lārkas jaunkundz, vienu mirklīti. Viņi vēl nav gluži gatavi.” Dažus neveiklus mirklus gaidām viens otram blakus, tad tēvs pagriežas pret mani. Stilistes uzspiestajās augstpapēdenēs esmu gandrīz viņa augumā, skatieni uzreiz sastopas.

“*Tev vajadzētu smaidīt,*” viņš mēlē pavēl. “*Cilvēkprāt, kāzas ir vis-skaistākā diena līgavas dzīvē.*”

Man noraustās lūpas. Šajā visā ir kaut kas derdzīgi smieklīgs. “Kā ar līgavas tēvu?”

Viņš nopūšas. “*Tu vienmēr esi bijusi nevajadzīgi kareivīga.*”

Maniem trūkumiem nav gala.

“*Atpakaļceļa nav, Mizerij,*” viņš gandrīz laipni piemetina. “*Kad tiks mīti gredzeni, tu kļūsi viņa sieva.*”

“Es zinu.” Man nevajag mierinājumu vai iedrošinājumu. Šai savienībai esmu atdevusies pilnībā, bez šaubīšanās. Nemēdzu ciest no panikas, bailēm vai pēdējā brīža lēmuma maiņām. “*Atceries — es jau esmu šo darījusi.*” Viņš brīdi mani nopēta. Tad atveras durvis uz manu atlikušo dzīvi.

Šis vakars āra ceremonijai ir ideāls: lampiņu virtenes, viegls vējiņš, zvaigžņu mirga. Dziļi ieelpoju, aizturu elpu un klausos Mendelzona maršu stīgu kvarteta izpildījumā. Aizrautīgā kāzu plānotāja, kas teju

uzspridzināja manu telefonu ar saitēm, kuras neatvēru, sacīja, ka altiste ir cilvēku filharmonijas orķestra dalībniece. *“Trešā labākā pasaulē,”* viņa rakstīja un ielika vairāk izsaukuma zīmju, nekā esmu lietojusi visas savas rakstveida komunikācijas vēsturē. Jāatzīst, skan jauki. Pat ar visu viesu apjukumu, skatienu šaudīšanos, neziņu, kā rīkoties, līdz pārstrādājies darbinieks ar žestu liek piecelties.

Tā nav viņu vaina. Jau kādu gadsimtu kāzu ceremonijas rīko tikai cilvēki. Vampīru sabiedrība attīstījusies tālāk par monogāmiju, un vilkači... Nav ne jausmas, ko dara vilkači, jo nekad neesmu tādu satikusi.

Ja būtu satikusi, nebūtu dzīva.

“Nāc.” Tēvs satver manu elkoni, un mēs dodamies iekšā.

Līgavas puses viesi ir kaut kur redzēti, bet ne pazīstami. Slaiku siluetu, nemirkšķinošu ceriņkrāsas acu, spicu ausu jūra. Lūpas pār ilkņiem un nedaudz nožēlas, pārsvarā riebuma pilni skatieni. Redzu dažus tēvam pietuvinātos domniekus, kurus neesmu satikusi kopš bērnības — ietekmīgas ģimenes un to pēcteči, kuri bērnībā jūsmoja par Ouenu un izturējās pret mani kā pret mēslu. Nevienu šeit nevarētu saukt pat par attālu draugu, bet viesu saraksta autoram par labu jāteic, ka īstu paziņu trūkums manā dzīvē noteikti darīja sēdvietu piepildīšanu visai sarežģītu.

Un tad — līgavaīņa puse. No tās virmo nepazīstams karstums. Tā vēl man nāvi.

Vilkaču asinis riņķo straujāk un skaļāk, un neierasti ož pēc vara. Viņi ir garāki, stiprāki, ātrāki par vampīriem, un neviens nešķiet sajūsmīnāts par domu, ka viņu alfa precas ar vienu no mums. Nikni un ka-reivīgi savelkas viņu lūpas, skatoties uz mani. Naids ir tik biezs, ka jūtu mutē tā garšu.

Un es viņus nevainoju. Nevainoju nevienu pie nevēlēšanās šeit būt. Neturu ļaunu prātu pat uz čukstiem, aizskarošajiem komentāriem vai to, ka puse viesu nezina, ka skaņa plūst tālāk par sūdiem.

“...viņa desmit gadus bija ķīla cilvēkiem, un tagad?”

“Gan jau viņai patik uzmanība...”

“...spicausainā dēle...”

“Es dodu divas nedēļas.”

“Divas stundas, ja tie dzīvnieki —”

“...vai nu vienreiz uz visiem laikiem stabilizēs reģionu, vai atkal izraisīs pilna mēroga karu —”

“— domā, viņi tiešām šonakt drāzīsies?”

Kreisajā pusē man draugu nav, labajā — tikai ienaidnieki. Sajūtu zemi zem kājām un skatos uz priekšu.

Uz savu topošo vīru.

Viņš stāv celiņa galā, novērsies no manis, un klausās, ko kāds — varbūt vedējtēvs — čukst ausī. Neredzu seju, bet zinu, ko gaidīt, jo pirms divām nedēļām saņēmu bildi: izskatīgs, spēcīgs, bez smaida. Gandrīz līdz ādai noskūti mati piesātināti brūnā krāsā. Melns uzvalks, kas labi pieguļ platajiem pleciem. Viņš ir vienīgais vīrietis telpā, kuram nav kaklasaites, bet tāpat izskatās elegants.

Varbūt mums ir viena stiliste. Vismaz kaut kas kopīgs laulības sākumā.

“Uzmanies,” tēvs čukst, gandrīz nekustinot lūpas. *“Viņš ir ļoti bīstams. Nesadusmo viņu.”*

To noteikti grib dzirdēt katra meitene pāris metru no altāra, īpaši, ja līgavaiņa plecos jau šķiet jaušamas dusmas. Nepacietība. Aizkaitinājums. Viņš nepagodina mani ar skatienu, it kā es nebūtu svarīga, it kā viņam būtu kas labāks darāms. Interesanti, ko vedējs čukst viņam ausī. Varbūt līdzīgus brīdinājumus.

Mizerija Lārka? Nav jāuzmanās. Viņa nav īpaši bīstama, vari viņu saniknot. Ko viņa darīs — iemetīs tev ar drēbju rullīti?

Iespurdzos. Kļūda. Jo mans nākamais vīrs to dzird un beidzot pagriežas pret mani.

Man vēderā iekrīt akmens.

Solis sašķobās.

Murdoņa apklust.

Fotogrāfijā līgavaiņa acis izskatījās vienkārši zilas. Bet, skatieniem sastopoties, apjaušu divas lietas. Pirmkārt, man nebija taisnība: tās nav zilas, bet gan savādi blāvi zaļas, gandrīz baltas. Otrkārt, tēvam bija taisnība: šis vīrietis ir ļoti, *ļoti* bīstams.

Viņa acis pēta manu seju, un man uzreiz rodas aizdomas, ka viņš nav redzējis manas bildes. Vai varbūt viņam es pietiekami neinteresēju, lai tās apskatītu. Jebkurā gadījumā viņš acimredzami nav apmierināts. Labi, ka šī nu nav pirmā reize, kad sagādāju vilšanos, un neba nu tagad man tas sāks rūpēt. Ja viņam nepatīk tas, ko redz, tā ir viņa problēma.

Izslejos. Attālums starp mums ir neliels, un, to pārvarot, ļauju savām acīm vērties viņējās un piefiksēju visu reāllaikā.

Ieplešas zilītes.

Saraucas uzacis.

Raustās nāsis.

Viņš uz mani skatās tā, it kā mana miesa būtu taisīta no mušu kāpurīem, un lēnām ieelpo. Tad, man pienākot pie altāra, strauji ierauj vēl vienu elpu. Viņa izteiksme mirkli šķiet nesaprotami satraukta. Es zināju, *zināju*, ka vilkačiem nepatīk vampīri, bet šis ir kaut kas vairāk. Īsts, akmensciets, personisks riebums.

Sūdiģi tev, draudziņ, nodomāju, paceldama zodu. Pasperu vēl vienu soli uz priekšu, un mēs stāvam viens otram pretim, es teiktu, ka pārāk tuvu.

Divi svešinieki. Tikko satikušies. Tūlīt precēsies.

Mūzika apklust, viesi apsēžas. Mana sirds sit lēni, lēnāk nekā parasti, jo līgavainis uz mani skatās no augšas. Noliecas uz priekšu, lai pētītu mani kā abstrakto mākslu. Viņa krūtis smagi cilājas, it kā viņš gribētu mani... *iešņaukt*. Tad viņš atliecas, nolaiza lūpas un blenž.

Blenž, blenž un *blenž*.

Klusums ieilgst. Mācītājs nokrekšķinās. Pagalmā atsākas apjukusi murdoņa, kas lēnām pieaug lipīgā, pazīstamā spriedzē. Pamanu, ka vedējs atsedzis nagainās ķetnas. Aiz manis tēva apsardzes priekšniece Vanija rāda ilkņus. Cilvēki, protams, sniedzas pēc ieročiem.

Mans topošais vīrs joprojām blenž.

Speru soli tuvāk un nomurminu: "Man vienalga, cik ļoti tev šis nepatīk, bet, ja negribi vēl vienu Asterdienu —"

Viņa roka zibenīgi satver manu augšdelmu, tās ādas karstums mani pārsteidz pat caur piedurkni. Acu zilītes savelkas citādi, *dzīvnieciski*. Instinktīvi cenšos izrauties no viņa tvēriena, un... tā ir kļūda.

Papēdis ieķeras bruģī. Zaudēju līdzsvaru. Līgavainis mani noķer ap vidukli, gravitācija un viņa mērķtiecība iespiež mani starp viņu un altāri, mūsu krūtis saspiežas kopā. Viņš mani notver, nogrābj, zvērodams, it kā būtu aizmirsis, kur atrodas, it kā es būtu kaut kas apēdams.

It kā es būtu *medījums*.

“Šis ir ārkārtīgi — ak, *tētīt*,” mācītājs izdveš, kad līgavainis viņam uzrūc. Aiz manis dzirdama mēle un angļu valoda, panika, kliegzieni, haoss, vedēja un mana tēva šņākšana, draudi, šņuksti. *Vēl viena Asterdiena*, domāju. Man kaut ko vajadzētu darīt, es arī darišu, bet.

Līgavaiņa smarža iesitas man nāsīs.

Viss atkāpjas.

Labas asinis, manas smadzenes nesakarīgi čukst pakausī. *Viņam būtu tik gardas asinis*.

Viņš vairākas reizes strauji ievēl gaisu, piepildīdams plaušas, un pievelk mani tuvāk. Roka atlaiž manējo un ceļo augšup līdz rīklei, un iespiežas vienā no krāsojumiem. Kaut kur viņa krūtīs atbalsojas dobja skaņa, kas liek maniem ceļiem saļodzīties. Viņš atver muti, un es zinu, ka viņš saplosīs mani gabalos, nokodīs mani, *apris* mani —

“Tu,” viņš saka dziļā balsī, gandrīz pārāk zemā, lai sadzirdētu. “Sasodīts, kā tu vari tā ost?”

Nepaiet ne desmit minūtes, kad viņš jau uzvelk gredzenu man pirkstā, un mēs zvēram mīlestību līdz nāvei.